

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cinci

Respingerea treptată a Evangheliei: de la nașterea lui Hristos până la lapidarea lui Ștefan

Jeff Pippenger

2024-02-29

În ultimul articol am notat că inspirația a arătat că iudeii "și-au pecetluit respingerea" Evangheliei la cruce, iar apoi și-au confirmat din nou respingerea la lapidarea lui Ștefan. Cum este posibil aceasta? Desigur, respingerea Evangheliei de către iudeii cârtitori din acea istorie s-a desfășurat progresiv. Ei fuseseră deja trecuți cu vederea la nașterea Sa. Perioada cuprinsă între nașterea lui Hristos și lapidarea lui Ștefan ilustrează o respingere progresivă a Evangheliei.

Oamenii nu știu aceasta, dar vestea umple cerul de bucurie. Cu un interes mai profund și mai duios, ființele sfinte din lumea luminii sunt atrase spre pământ. Întreaga lume este mai luminoasă prin prezența Sa. Deasupra dealurilor Betleemului este adunată o mulțime nenumărată de îngeri. Ei așteaptă semnalul ca să vestească lumii vestea cea bună. Dacă conducătorii din Israel ar fi fost credincioși mandatului ce le-a fost încredințat, ar fi putut împărtăși bucuria de a vesti nașterea lui Isus. Dar acum sunt trecuți cu vederea. Dorința veacurilor, 47.

Respingerea progresivă a Evangheliei de către Israelul din vechime este ilustrată de la nașterea lui Isus până la moartea lui Ștefan. Recunoașterea caracterului progresiv al respingerii lui Hristos de către iudei face posibilă identificarea "pecetluirii respingerii lor", atât la cruce, unde catapeteasma templului a fost sfâșiată, cât și la moartea lui Ștefan. Sfâșierea catapetesmei a fost un simbol că ei nu mai erau poporul legământului lui Dumnezeu, iar când Ștefan a fost ucis cu pietre, el l-a văzut pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce, în Daniel, capitolul doisprezece, versetul unu, este un simbol al închiderii timpului de probă. Distrugerea Ierusalimului este, de asemenea, un simbol al închiderii timpului de probă.

Retribuția ce avea să vină asupra Ierusalimului putea fi amânată numai pentru puțină vreme; iar când privirea lui Hristos s-a oprit asupra cetății sortite pieirii, El a văzut nu doar distrugerea ei, ci distrugerea unei lumi. El a văzut că, după cum Ierusalimul a fost dat pieirii, tot astfel lumea va fi dată pieirii. El a văzut retribuția ce se va abate asupra potrivnicilor lui Dumnezeu. Scenele care s-au petrecut la distrugerea Ierusalimului se vor repeta în ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului, dar într-un chip și mai înfricoșător. Review and Herald, 7 decembrie 1897.

Numai îndurarea lui Dumnezeu a împiedicat ca Ierusalimul să fie nimic la cruce.

În răstignirea lui Hristos de către iudei era cuprinsă nimicirea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost greutatea care i-a cufundat în pierzare pentru lumea aceasta și pentru lumea ce va să vină. Așa va fi în marea zi din urmă, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra lor de poticnire, li Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Slava feței Sale, care pentru cei drepti este viață, va fi pentru cei nelegiuți un foc mistuitor. Din

pricina dragostei respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimic. Dorința veacurilor, 600.

Numai îndurarea lui Dumnezeu a amânat aducerea nimicirii asupra Ierusalimului în vremea crucii.

Timp de aproape patruzeci de ani după ce hotărârea de pieire a Ierusalimului fusese rostită de Însuși Hristos, Domnul Și-a amânat judecățile asupra cetății și a poporului. Minunată a fost îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de cei ce au respins Evanghelia Sa și față de ucigașii Fiului Său. Marea Controversă, 27.

La vremea ultimei Sale curățiri a templului, Isus a rostit avertizarea de a fugi din Ierusalim, când urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, avea să fie văzută de urmașii Săi. Prima dată când a curățit templul, El a declarat că iudeii făcuseră din casa Tatălui Său o peșteră de tâlhari, dar ultima dată a spus: "casa voastră" vi se lasă pustie. Chiar înainte de cruce, care era pe cale să aibă loc, templul în care catapeteasma avea să se rupă la răstignire fusese deja identificat drept casa iudeilor, nu casa lui Dumnezeu. Sora White arată când a făcut Hristos acea declarație, iar pe măsură ce mărturia ei continuă, abordează de asemenea cei patruzeci de ani de îndurare prelungită.

Cuvintele lui Hristos adresate preoților și conducătorilor: «Iată, vi se lasă casa pustie» (Matei 23:38), au insuflat groază în inimile lor. Se prefăceau indiferenți, dar întrebarea cu privire la însemnătatea acestor cuvinte le revenea neconținut în minte. Un pericol nevăzut părea să-i amenințe. Să fie oare posibil ca templul măreț, care era slava poporului, să ajungă curând o grămadă de ruine? . . .

Hristos le-a dat ucenicilor Săi un semn al ruinei ce avea să vină asupra Ierusalimului și le-a spus cum să scape: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oștiri, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; iar cei ce sunt în mijlocul lui să iasă afară; și cei ce sunt la țară să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, pentru ca toate cele scrise să se împlinescă.” Acest avertisment a fost dat spre a fi luat în seamă patruzeci de ani mai târziu, la nimicirea Ierusalimului. Creștinii au ascultat avertismentul și niciun creștin nu a pierit la căderea cetății. The Desire of Ages, 628, 630.

Hristos a fost răstignit în anul 31, iar aproape patruzeci de ani mai târziu, în anul 70, Ierusalimul a fost distrus după un asediu de trei ani și jumătate. Cum ar fi putut Ierusalimul să fi fost distrus la cruce, în anul 31, dacă mai erau încă trei ani și jumătate de timp de probă, identificați prin cele șaptezeci de săptămâni din Daniel, capitolul nouă, versetul douăzeci și patru? Cum pot fi rezolvate aceste aparente neconcordanțe? Cea mai simplă soluție este să constatăm pur și simplu faptul că, atunci când este vorba despre închiderea timpului de probă reprezentat de cele șaptezeci de săptămâni, aceasta trebuie înțeleasă ca o închidere progresivă a timpului de probă. Acest lucru este adevărat, dar înlătură orice specificitate profetică la aplicarea reperelor acelei istorii. Voi încerca să explic.

Dacă Cincizecimea reprezintă legea duminicală iminentă, în cadrul căreia cealaltă turmă din Babilon este chemată afară, de ce a ajuns Evanghelia la neamuri abia după trei ani și jumătate de la Cincizecime? Este moartea lui Hristos sau moartea lui Ștefan un semn al închiderii timpului de probă pentru Israelul din vechime? Dacă Adventismul laodicean încetează să mai fie o biserică odată cu legea duminicală iminentă, a reprezentat distrugerea templului în anul 70 sfârșitul

templului Adventismului laodicean la legea duminicală? Ceea ce ar putea părea inconsecvențe aparente se rezolvă prin aplicarea „linie peste linie”, iar când aceasta este pusă în practică, mărturia reperelor pe care le identificăm devine foarte clară și concisă.

Săptămâna în care Hristos a confirmat legământul este împărțită în două perioade egale, de câte trei ani și jumătate. Primii trei ani și jumătate încep odată cu botezul lui Hristos și se încheie cu moartea Lui. Botezul este simbolul morții și învierii Lui, astfel încât începutul acelei perioade de trei ani și jumătate este identic cu sfârșitul ei. În acea perioadă, Hristos a vestit Evanghelia în mod exclusiv iudeilor. Sfârșitul acelor trei ani și jumătate marchează începutul următoarei perioade de trei ani și jumătate. Cea de-a doua perioadă de trei ani și jumătate începe cu moartea lui Hristos și se încheie cu moartea lui Ștefan. În acea perioadă, ucenicii au vestit Evanghelia în mod exclusiv iudeilor.

Aceste două perioade, care sunt linii profetice distincte, trebuie aduse împreună „rând peste rând”. Atât începuturile, cât și sfârșiturile poartă semnătura lui Alfa și Omega, căci istoriile de început și de sfârșit sunt aceleași. Ambele perioade, ca durată, sunt identice, iar lucrarea care se desfășoară în fiecare perioadă este identică. Hristos, care este Cel dintâi și Cel de pe urmă, este de asemenea Creatorul tuturor lucrurilor și, în această privință, El este Creatorul Adevărului. Cuvântul ebraic „adevăr” a fost creat din trei litere ebraice. Prima literă, urmată de a treisprezecea literă, urmată de ultima literă a alfabetului ebraic, se combină pentru a alcătui cuvântul ebraic „adevăr”.

Ambele perioade de trei ani și jumătate Îl au pe Hristos drept Cel dintâi și Cel de pe urmă, căci Hristos este la începutul primei perioade, la Botezul Său, precum este la încheierea primei perioade, la Moartea Sa. Iar Hristos este la începutul celei de-a doua perioade, la Moartea Sa, și, la încheierea celei de-a doua perioade, El stă la dreapta lui Dumnezeu. Numărul treisprezece este simbolul răzvrătirii, iar în ambele perioade, fie că Evanghelia a fost propovăduită în persoană de către Hristos, fie, în cea de-a doua perioadă, de către ucenicii Săi, iudeii cavilatori s-au răzvrătit împotriva mesajului Evangheliei.

Ambele perioade sunt de aceeași durată, poartă semnătura lui Alfa și Omega și identifică același mesaj al Evangheliei. Aceste două perioade trebuie aduse împreună „rând peste rând”. Metodologia „rând peste rând” este metodologia de testare a ploii târzii. Este metodologia zilelor de pe urmă, iar adevărurile care, în zilele de pe urmă, sunt identificate și statornicite prin acea metodologie sunt cele care îi curăță sau îi purifică pe fiii lui Levi în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Pe cine îl va învăța el cunoașterea? Și pe cine îl va face să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și luați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin: Căci prin buze bâlbâitoare și într-o altă limbă va vorbi acestui popor. Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care puteți da odihnă celui ostenit; și aceasta este înviorarea: dar ei n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin; pentru ca ei să meargă și să cadă pe spate, să se sfărâme, să fie prinși în laț și luați. Isaia 28:9-13.

Următorul verset din Isaia se adresează bărbaților batjocoritori care cârmuiesc poporul Ierusalimului. Pentru acei bărbați batjocoritori, „odihna și înviorarea” (ploaia târzie), pe care au refuzat să le „audă”, sunt cele care îi fac „să meargă, să cadă pe spate, să se zdrobească, să fie prinși în cursă și luați”. Acel test le-a fost prezentat printr-o altă limbă, căci Ilie, Ioan Botezătorul și William Miller nu au fost instruiți în școlile teologice ale epocilor lor respective. Solia ploii târzii care pune la probă adventismul laodicean este solia produsă prin aplicarea „linie peste linie”.

Când primii trei ani și jumătate ai săptămânii în care Hristos a întărit legământul sunt suprapuși peste ceilalți trei ani și jumătate, găsim o lumină profetică ce limpezește orice inconsecvențe aparente care ar putea apărea într-o minte cercetătoare. Săptămâna era vremea în care Solul Legământului trebuia să întărească legământul, iar un legământ biblic trebuie întărit cu sânge. Botezul și răstignirea lui Hristos, precum și lapidarea lui Ștefan, toate atestă sângele. Ambele linii reprezintă sângele legământului, iar acele linii întăresc legământul.

Când sunt aduse împreună „rând după rând”, botezul și răstignirea constituie primul reper, iar răstignirea și lapidarea lui Ștefan constituie ultimul reper. Când sunt aduse împreună într-o singură linie, găsim crucea și pe Mihail ridicându-se la moartea lui Ștefan, ca doi martori ai pecetuirii de către iudei a respingerii Evangheliei. Moartea lui Hristos este totodată moartea ucenicului Său, Ștefan, ceea ce, atunci când cele două linii sunt combinate, constituie Paștele. Trei zile mai târziu, Hristos este înviat ca jertfa întâiului rod.

Dar acum, Hristos a înviat din morți și s-a făcut pârga celor adormiți. 1 Corinteni 15:20.

Între Sărbătoarea Paștelui și Sărbătoarea Pârgii, în ziua a treia, începe Sărbătoarea Azimelor. Pâinea nedospită nu „crește”, iar Hristos nu a înviat în ziua a doua, ci a înviat în ziua a treia. Hristos și Ștefan mor împreună în aplicarea „linie după linie”, dar Ștefan este înviat după Hristos, căci există o rânduială a învierii pârgii.

Dar fiecare în rânduiala lui: Hristos, cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. 1 Corinteni 15:22.

Sărbătorile de primăvară nu pot fi despărțite una de alta, căci sunt în mod direct legate între ele. În acest sens, Cincizecimea reprezintă legea duminicală ce urmează să vină curând, când va avea loc o repetare a revărsării Duhului Sfânt, iar a doua voce din Apocalipsa capitolul optsprezece îi va chema atunci pe cei care în prezent nu cunosc Evanghelia să iasă din Babilon. Cuvântul „Babilon” se întemeiază pe cuvântul „Babel”, care înseamnă „confuzie”, căci la căderea Babelului Dumnezeu a încurcat limbile, iar la Cincizecime Dumnezeu inversează confuzia limbilor pentru a duce Evanghelia în lume. Astfel, Cincizecimea și legea duminicală se aliniază.

La Cincizecime le-a fost dat ucenicilor darul limbilor, dar mesajul lor era atunci încă restrâns la iudei. Când ambele linii sunt aduse laolaltă, Cincizecimea are loc în anul 34, când Ștefan a fost lapidat, iar evanghelia a fost atunci dusă către cei care, în prezent, nu cunosc evanghelia.

Ștefan îi reprezintă pe aceia care vor fi înviați „la venirea Lui”, dar care au murit împreună cu El. Ofranda întâilor roade marchează învierea lui Hristos a treia zi și, totodată, începutul Sărbătorii Săptămânii, care este și sărbătoarea Cincizecimii și care comemorează darea Celor Zece Porunci

la Sinai.

22 octombrie 1844 se aliniază cu crucea, căci, printre alte dovezi, Sora White pune în paralel dezamăgirea ucenicilor de după cruce cu dezamăgirea care a urmat datei de 22 octombrie 1844. Atât crucea, cât și 22 octombrie 1844 prefigurează legea duminicală iminentă. Rusaliile de asemenea tipifică legea duminicală care urmează să vină în curând, dar Rusaliile au venit la cincizeci și două de zile după cruce. Crucea, care a fost prefigurată de Sărbătoarea Paștelui, inaugurează o serie de sărbători care comemorează căile vechi ale lui Israel din vechime, din noaptea când îngerul morții a trecut pe deasupra Egiptului până la darea Legii. Deși sărbătorile își au propriile particularități, ele sunt legate între ele în mod inseparabil. Este, așadar, corect să aplicăm întregul interval de cincizeci și două de zile de la Paște până la Rusalii ca o singură bornă de hotar.

Din acest motiv, crucea, moartea lui Ștefan și Cincizecimea prefigurează toate legea duminicală iminentă, când începe judecata executivă progresivă asupra Babilonului modern, pe măsură ce a doua voce a capitolului optsprezece din Apocalipsă începe să cheme cealaltă turmă a lui Dumnezeu să iasă din Babilon. La acea piatră de hotar a sosit judecata executivă asupra Ierusalimului, deși Dumnezeu, în mila Sa, a amânat distrugerea propriu-zisă a templului și a cetății aproape patruzeci de ani după cruce, până în anul 70. Distrugerea Ierusalimului antic reprezintă începutul judecății executive progresive care începe în Statele Unite când „apostazia națională este urmată de ruina națională”.

Adevărul este întemeiat pe mărturia a doi martori, iar în cele două linii de trei ani și jumătate în care Hristos a confirmat legământul găsim doi martori ai morții și ai învierii, asociate cu istoria care identifică legea duminicală care vine în curând. Acea lege duminicală, în Apocalipsa capitolul unsprezece, este identificată drept „ceasul cutremurului celui mare”. Acel „ceas” este legat în mod direct de doi martori care au dat mărturie timp de trei ani și jumătate. Mărturia lor se încheie cu moartea și învierea lor.

Mărturia lor de trei ani și jumătate, urmată de moartea și învierea lor, a fost reprezentată prin moartea și învierea atât a lui Isus, cât și a lui Ștefan; căci, „rând după rând”, Ștefan este reprezentat ca fiind înviat împreună cu Hristos. În sărbătoarea Întâilor Roade au fost aduse două jertfe principale.

Una era un miel fără cusur, iar cealaltă o ofrandă de orz. Orzul reprezenta recolta ce avea să urmeze, iar mielul Îl reprezenta pe Hristos. Hristos a înviat a treia zi, iar Ștefan îi reprezenta pe cei ce urmau, iar orzul reprezenta recolta care avea să urmeze. Cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au mărturisit timp de trei ani și jumătate, după care au fost uciși, iar apoi au înviat după trei zile și jumătate. Acei doi martori fuseseră prefigurați de Hristos, care era Pârگا, căci ei îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt, de asemenea, cele dintâi roade.

Și am privit, și iată, un Miel stătea pe muntele Sionului, și împreună cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca glasul multor ape și ca glasul unui tunet mare; și am auzit glasul unor cântăreți la harpă, cântând din harpele lor. Și cântau ca un cântec nou înaintea tronului și înaintea celor patru

făpturi și a bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe acel cântec, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii; căci sunt virgini. Aceștia sunt cei care Îl urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca pârgă pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug; căci sunt fără prihană înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1-5.

Jertfa de orz la Sărbătoarea Pârgii reprezenta recolta care avea să urmeze, iar Ștefan, în anul 34, a urmat după moartea lui Hristos din anul 31, deși, "rând peste rând", au murit la aceeași bornă de drum. În legătură cu jertfele Pârgii, Hristos a fost Mielul care a fost junghiat, iar Ștefan a fost orzul. Potrivit lui Pavel, "Hristos" este "pârga celor adormiți", iar "după aceea, la venirea Lui, cei ai lui Hristos". Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pârga, iar ei sunt aceia "care urmează Mielul oriunde merge El".

În „ceasul” „cutremurului celui mare” din capitolul unsprezece al Apocalipsei, cei doi martori care au profețit timp de trei ani și jumătate, doar pentru a fi uciși și a zăcea pe străzi trei zile și jumătate, sunt înviați. Ei sunt aceia reprezentați de Ștefan, care, în mod profetic, a fost înviat odată cu Isus, dar și după Isus. Sunt, așadar, înviați „trei zile și jumătate” după ce sunt uciși de fiara care s-a ridicat din adâncul fără fund. În același „ceas” în care sunt înviați, ei se înalță la cer ca un stindard. Procesul învierii și înălțării lor este conturat cu grijă în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu și cuprinde faptul că ei au fost prefigurați prin moartea literală a lui Ștefan, reprezentând astfel o moarte spirituală care se împlinește asupra celor doi martori, pe măsură ce sunt transformați din mișcarea laodiceană a celui de-al treilea înger în mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Un lucru este cert: acei Adventiști de Ziua a Șaptea care se așază sub stindardul lui Satana își vor lepăda mai întâi credința în avertizările și muștrările cuprinse în mărturiile Duhului lui Dumnezeu.

Chemarea la o consacrare mai deplină și la o slujire mai sfântă este adresată și va continua să fie adresată. Unii dintre cei care acum dau glas sugestiilor lui Satana își vor veni în fire. Sunt unii în poziții importante de răspundere care nu înțeleg adevărul pentru acest timp. Lor trebuie să li se transmită mesajul. Dacă îl primesc, Hristos îi va accepta și îi va face împreună-lucrători cu El. Dar dacă refuză să asculte mesajul, se vor alinia sub stindardul negru al Prințului Întunericului.

Sunt instruit să spun că adevărul prețios pentru timpul acesta se deschide tot mai limpede minților omenești. Într-un sens deosebit, bărbații și femeile sunt chemați să mănânce din trupul lui Hristos și să bea din sângele Său. Va avea loc o dezvoltare a înțelegerii, căci adevărul admite o extindere neconținută. Autorul divin al adevărului va intra într-o comuniune tot mai strânsă cu cei care stăruiesc să-L cunoască. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu primește Cuvântul Său ca pâinea cerului, ei vor ști că ieșirile Sale sunt pregătite ca zorile. Vor primi tărie spirituală, așa cum trupul primește tărie fizică atunci când hrana este consumată.

Nici pe jumătate nu înțelegem planul Domnului de a-i scoate pe fiii lui Israel din robia Egiptului și de a-i călăuzi prin pustie în Canaan.

"Pe măsură ce adunăm razele divine care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai limpede a economiei iudaice și o apreciere mai profundă a adevărilor ei importante. Cercetarea noastră a adevărului este încă incompletă. Am adunat doar câteva raze de lumină. Cei care nu studiază zilnic Cuvântul nu vor dezlega problemele economiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile predate prin serviciul templului. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a marelui Său plan. Viața viitoare va desluși sensul legilor pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat poporului Său." Spalding și Magan, 305, 306.